

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORȘ

APARE ODATĂ PE
SEPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91, — Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-a-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Jurisprudența română:

Inalta Curte de casație și justiție, secția I : *Constantin D. Șuțu cu N. T. Iarca și Anica G. Periețeanu.*

Idem : *Iordache Voiculescu cu Bălă Stancu Dioșteanu și alții.*

Curtea de Apel din Galați, secția II : *Statul cu V. Staadaker și I. D. Milona.*

Tribunalul județului Fălciu : *Gheorghe Arghir cu Șulem Löbel.*

Trib. județului Iași, secția II : *Calinca Urzică cu Preotul Nicolae Popovici.*

Judecata sinodului. — Informațiuni.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIUNEA I

Audiența de la 6 Maiu, 1896

Președinția d-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Constantin D. Șuțu cu N. T. Iarca și Anica G. Periețeanu

Prescripțiune.—Prescripțiune de cinci ani.— Dacă se aplică la verii ce dări periodice.— Dacă se aplică și la restituirea fructelor percepute de un posesor de rea credință, și de când.

Art. 1907 codul civil.

Dobinzile împrumuturilor și în genere tot ce se plătește cu anul său la termene periodice mai scurte, se prescriu prin cinci ani.

Această prescripțiune se aplică la orî ce dări periodice, verii care ar fi natura creanței din care ele ar decurge, căci legea nu face nici o distincțiune în această privință.

Ast-fel, această prescripțiune cincinală se aplică și la restituirea fructelor percepute de un posesor de rea credință, cu începere de la hotărîrea definitivă care determină cotitatea lor și le transformă într-o condemnațiune pecuniară anuală, căci în asemenea cas cotitatea creanței fiind determinată și creditorul avînd la dispoziție un titlu executoriu, el s'a făcut culpabil de a nu fi urmărit veniturile sale periodice.

Decisiunea 188/96.—Casată, în urma unei divergențe decisiunea cu No. 36/95 a Curței de apel din Galați, secțiunea II dată în procesul din-

tre Const. D. Șuțu și N. T. Iarca și Anica G. Periețeanu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier S. Populianu.

S'a ascultat : d-l B. Brătianu, avocatul recurentului Constantin D. Șuțu, în dezvoltarea motivelor de casare, și M. Antonescu, avocatul intimatului N. T. Iarca în combateri, în lipsa intimatei Anica G. Periețeanu.

Curtea deliberînd,

Asupra motivului de casare :

«Curtea a nesocotit principiile de drept în materie de prescripțiune și a dat o greșită interpretare art. 1907 din cod. civil, declarînd că nu este aplicabile prescripțiunea de cinci ani, de și în specie era vorba de o prestațiune periodică, plătibile cu anul».

Avînd în vedere decisiunea supusă recusului din care rezultă : că Grigore Șuțu, autorul recurentului de astăzi, a fost condamnat prin decisiunile Curței de apel din Focșani cu No. 33/72 și 233/74 de a restitui lui Ioniță Vernescu, autorul intimațiilor N. Iarca și Anica Periețeanu, 44 pogoane de pământ și venitul lor, estimat la un galben pogonul pe an, de la 31 Octombrie 1886 și până la predarea pământului ; că venitul acelor pogoane determinat de Curte la 44 galbeni pe an a fost plătit până la 1876, iar de la această epocă decisiunile Curții din Focșani, au rămas nepuse în executare pînă la 15 Noembrie 1894 ; că la această din urmă dată 1894 C. D. Șuțu, vîgîndu-se urmărit de o dată pentru tot venitul ce se strînsese de la 1876 pe un period de 18 ani ce cursese în urma pronunțării decisiunilor, ce se puneau în executare ; a făcut contestație în contra acelei executări, susținînd că în virtutea art. 1907 din codicil civil, el nu poate fi obligat a plăti venitul pogoanelor câștigate de cît pe cei din urmă cinci ani, iar nu pe tot timpul ce trecuse de la pronunțarea decisiunilor ce se executau, căci venitul pe timpul anterior acelor din urmă cinci ani și până la pronunțarea sus-țiselor decisiuni se găseau prescrise în virtutea legii :

Avînd în vedere că Curtea din Galați, prin decisiunea supusă recursului, a respins acea contestație pe motivul, că prescripțiunea din cinci ani nu se aplică la

restituirea fructelor percepute de un posesor de rea credință; că dar cestiunea dedusă în cercetarea acestei Curți consistă într-o a se ști, dacă, în cazul când justiția ordonă restituirea veniturilor unui imobil și determină în bani cotitatea lor pe fie-care an, prescripțiunea de cinci ani este aplicabilă la veniturile ce curg de la pronunțarea hotărârii definitive și până la restituirea imobilului;

Considerând dispozițiunile art. 1907 c. c. dupe care dobîndile împrumuturilor și în genere tot ce plătește cu anul său la termene periodice mai scurte, se prescriu prin cinci ani;

Considerând că din partea finală a acestui articol «tot ce se plătește cu anul său la termene periodice mai scurte» cât și din termenii generali în care această dispozițiune este concepută, rezultă într-un mod evident că această prescripțiune se aplică la ori ce dări periodice, verii care ar fi natura creanței din care ele ar decurge, căci ele nu face nici o distincție în această privință;

Considerând că de asemenea, după intențiunea necontestată a legiuitorului, prescripțiunea de cinci ani are de scop de a împiedica grămădirea dărilor sau a veniturilor periodice ce ar putea produce ruina debitorului, dacă dînsul ar fi constrâns să le plătească deodată; că dacă acesta este scopul legii, apoi de aci decurg următoarele consecințe, că prescripțiunea de cinci ani nu are de fundament o presumpțiune de plată ci constituie o adevărată pedeapsă în contra creditorului neglijent, că, avînd caracterul unei pedepse, ea trebuie să se aplice independent de reaua credință a debitorului, că în fine ea se aplică la toate creanțele de venituri sau dări periodice ale căror cotitate este determinată și cari au devenit exigibile, verii din ce sorigină ele ar decurge, fie convențiuni, lege, sau hotărâri judecătorești, căci în toate aceste cazuri creditorul este în culpă de a nu fi urmărit veniturile sale la epocile determinate, și grămădirea acelor venituri pe mai mult de cinci ani este de natură a produce ruina debitorului;

Considerând că o dată aceste principii stabilite, nu există nici o rațiune juridică pentru a nu aplica prescripțiunea de cinci ani și la restituirea fructelor percepute de un posesor de rea credință, cu începere de la hotărârea definitivă care determină cotitatea lor și le transformă într-o condemnațiune pecuniară anuală, căci cotitatea creanței fiind determinată și creditorul avînd la dispoziție titlul executoriu, el s'a făcut culpabil de a nu fi urmărit veniturile s. le periodice și de a fi provocat printr-o neglijență prelungită ruina debitorului său;

Că dacă prescripțiunea de cinci ani nu este aplicabilă la restituirea fructelor percepute de posesorul de rea credință înainte de pronunțarea hotărârii definitive ce ordonă restituirea lor, aceasta provine din împrejurarea că până la pronunțarea unei asemenea hotărâri cotitatea fructelor nu este determinată și creditorul nu posedă un titlu pe care să-l poată executa, acțiunea în restituire de fructe fiind subordonată acțiunii în revendicare a fondului;

Considerând că în specie recurentul G. D. Suflu fiind

urmărit pentru restituirea unor fructe ce datora de la pronunțarea decisiunilor condamnatorii din Focșani cu No. 33/72 și 233/74, apoi fără drept Curtea din Galați a respins prescripțiunea de cinci ani ce dînsul opunea pe cale de contestație, și procedînd ast-fel, Curtea a dat o greșită interpretare art. 1907 din codicele civile.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

Președentia d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Iordache Voiculescu cere perimarea recursului făcut de Bălă Stancu Dioșteanu și alții

Perempțiune. — Cari sunt actele întreruptive ale perempțiunii. — Dacă primirea citațiunii de către partea adversă, înainte de a se produce cererea de perempțiune, face ca această cerere să nu fie admisă.

Actul de procedură făcut în urma deligenței părții interesate și care a fost adus la cunoștința adversarului, precum este scoaterea citațiunii și comunicarea ei în persoana adversarului, poate fi privit ca un act întreruptiv de perempțiune.

Ast-fel când cererea de perimare a fost făcută după ce părțile au primit citațiunile, chiar dacă aceste citațiuni, scoase înainte de a se împlini termenul de perimare, au fost primite de părți după împlinirea acestui termen, această cerere de perimare nu este admisibilă, întru cât prin primirea citațiunii de către partea adversă, perimarea a fost întreruptă.

Decisiunea No. 135/96.—Respinsă cererea lui Iordache Voiculescu de a se declara perimat recursul făcut de Bălă Stancu Dioșteanu și alții contra decisiunii Curței de apel din București, secția II, cu No. 31/89.

Avînd în vedere cererea făcută de d-l Dumitru Iordache Voiculescu, prin procurator d-l P. Borș, autorizat cu procură legalizată de judecătoria de pace Dioști la No. 16/96, prin suplica înreg. la No. 3619/96 de a se declara perimat recursul făcut numai de Bălă Stancu Dioșteanu, Marin Stancu decedat și reprezentat prin moștenitorii săi Grigore și Diță Marin Stancu, și de Stanca Ion Briceag, contra decisiunii Curței de Apel din București, secția I, No. 31/89, dată în proces cu Leanca Dumitru Stancu, decedată și reprezentată ađi prin d-l Dumitru Iordache Voiculescu, cumpărătorul averii sale, rămînînd a se judeca numai cu Leanca P. Rusescu și Tinca Dumitru Nedea;

Avînd în vedere că un asemenea recurs se vede primit la această Curte în ziua de 27 Septembrie 1889, după care s'a format dosar No. 403/89;

Avînd în vedere art. 257, pr. civil, după care judecata se perimă numai în cazul când partea va lăsa să treacă două ani de la cel din urmă act de procedură, fără a mai face vre un altul spre a se putea pune procesul în stare de judecată;

Considerând că, în specie, acest proces a fost suspendat prin jurnalul acestei Curți cu No. 138 din 9 Februa-

rie 1894, din cauza încetăreii din viață a intimitei Leanca Dumitriu Stancu ;

Că, la 7 Februarie 1896 una dintre recurenți, Leanca Pavel Rusescu prin suplica registrată la No. 2610/96, a cerut redeschiderea dosarului, plătind și tacsele citațiunilor, și că prin ordonanța președentială pusă pe aceea suplică, s'a ficsat procesul a se judeca în ziua de 26 Aprilie 1896, pentru care zi s'a și scos citațiunile, care s'a înmănat părților ;

Considerând că după art. 256 pr. civ. judecata se reîncepe după o nouă cerere și nouă citațiune ce se vor face tuturor părților după cum s'a și făcut în cazul de față ;

Considerând că în înțelesul art. 257 combinat cu art. 256 din procedura civilă, poate fi privit ca întreruptiv de perempțiune actul de procedură făcut în urma diligenței părții interesate și care a fost adus la cunoștința adversarului, precum este scoaterea citațiunei și comunicarea ei în persoana acestuia, căci a admite o altă interpretare ar rămânea neaplicabilă dispozițiunea art. 256 pr. civ., care cere tocmai citarea părților, ceea ce în specie s'a făcut, după cum se atestă de d. portărel al acestei Curți, prin referatul său, adică că citațiunile tuturor părților precum și a intimatului său fost înmănat în ziua de 31 Februarie 1896, iar cererea de perimare s'a primit la această Curte în ziua de 13 Martie 1896 adică după ce deja părțile avea cunoștința de termenul înfățișărei.

Că ast-fel fiind, termenul de două ani al perimării fiind întrerupt prin scoaterea și comunicarea citațiunilor, această cerere de perimare urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

CURTEA DE APEL DIN GALATI, SECTIUNEA II

Audiența de la 24 Februarie 1896

Președenția d-lui PANAIT IONESCU, Consilier

Deciziunea civilă No. 20

Statul cu V. Staadeker și I. D. Milona.

Opozițiune.—Contestație la urmărire.—Dacă în materie de contestațiune la urmărire există drept de opozițiune, și dacă prin urmare se poate face aplicațiunea art. 151 pr. civilă.

Urmărire.—Dacă în contra aceluiași debitor se poate face urmărire de mai mulți creditori asupra aceleiași averi.—Dacă statul care a făcut urmărire, în baza legii de urmărire, se poate opune la urmărirea unui alt creditor făcută asupra aceleiași averi.

1) *In materie de contestație, la urmărire nu există dreptul de opozițiune, și prin urmare nici art. 151 din pr. civilă nu este aplicabil.*

2) *In contra aceluiași debitor se poate exercita urmărire de diferiți creditori at săi chiar asupra aceleiași averi, rămânând ca dupe efectuarea vânzării să-și încaseze fie-care creanța sa, dupe rangul ei, în baza tabloului ce se formează.*

Ast-fel, urmărirea făcută de stat, în baza legii de urmărire, asupra averii unui debitor al său, nu poate împiedica și statul nu se poate opune la urmărirea aceleiași averi de către un alt creditor, rămânând ca dupe ce se va efectua vânzarea, fie

dupe urmărirea statului, fie dupe a celui-l-alt creditor, să se discute chestia dacă nu va rezulta o sumă suficientă pentru îndestularea ambilor creditori, care din ei să aibă preferință.

S'a ascultat: d-l avocat Gamulea din partea statului, în susținerea apelului, precum și d-l avocat V. Poenaru, din partea intimatului V. Staadeker, în combateri, lipsind intimatul I. D. Milona.

Curtea deliberând,

Având în vedere că obiectul procesului este o contestație la urmărire, că în asemenea materie nu există dreptul de opoziție, prin urmare nu este aplicabil art. 151 din pr. civ. când lipsește parte din intimați.

Dispune a se procedea la judecarea procesului.

D-l consilier M. Beșteleișu a rămas de părere a fi aplicat art. 151 din pr. civ. pentru motiv că procedura civilă a suprimat dreptul de opoziție numai pentru sentințele date de tribunal de prima instanță în materie de contestație la urmărire, iar nu și pentru hotărârile date în apel.

In fond,

Asupra apelului făcut de d-l avocat al Statului în contra sentinței trib. Brăila No. 590/95 prin care s'a respins contestația făcută de Stat la urmărirea exercitată de V. Staadeker asupra unor obiecte mobile, mașini agricole, proprietate a debitorului său I. D. Milona ;

Având în vedere că Statul astă-dzi s'a dezvoltat contestația pe motiv că averea sequestrată de Staadeker era deja urmărită de stat pentru acoperirea sa cu suma ce are să ia de la numitul Milona, din rămășiți de arenză și această urmărire fiind făcută în baza legii de urmărire din 24 Martie 1877, nici o altă urmărire asupra acestei averi nu mai este posibilă și creditorul Staadeker nu are alt drept de cât, după ce se va vinde de către stat averea urmărită, să primească restul ce va rămânea după îndestularea statului ;

Considerând că în drept în contra aceluiași debitor se poate exercita urmărire de diferiți creditori ai săi chiar asupra aceleiași averi, rămânând că după ce se efectuează vânzarea să-și încaseze creanța sa după rangul ei, pe baza tabloului ce se formează, că ast-fel fiind statul, care, are începută conform legii de urmărire, o urmărire a averii debitorului său, n'are de cât să-și continue această urmărire, dar în același timp el nu poate împiedica urmărirea exercitată de Staadeker asupra aceluiași averi, rămânând ca după ce se va efectua vânzarea fie după urmărirea începută de stat, fie după aceea a lui Staadeker să se discute chestia, dacă nu va rezulta o sumă suficientă pentru îndestularea ambilor creditori, care din ei să aibă preferința ;

Că dacă statul nu se poate opune la urmărirea lui Staadeker, și deci câtă a i se respinge apelul, și a se acorda acestuia cheltueli de judecată conform art. 140 și 146 din pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul făcut de avocatul statului.

(ss) P. Ionescu, M. A. Beșteleișu, C. Tanoviceanu și Gh. Stoicescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCUI

Audiența de la 11 Aprilie 1896

Președința d-lui EM. CERNĂTESCU, Președinte

Gheorghe Arghir ou Șulem Löbel

Contestațiune.—Urmărire.—Ipotecă.—Act de ipotecă nul.—Dacă pe cale de contestațiune la urmărire se poate opune și cere anularea unui act de ipotecă și când.

Urmărire.—Transacțiune.—Novațiune.—Vânzare.—Dacă în urma transacțiunii intervenită între debitor și creditorul care a scos în vânzare un imobil în virtutea unei hotărâri judecătorești, și prin care s'a stipulat alte termene de plată reducându-se și datoria, s'a operat o novațiune, și dacă din aceasta reese implicit că s'a închis și urmărirea imobilului.—Dacă vânzarea de către debitor a imobilului urmărit, în urma acestei transacțiuni, este valabilă.—Art. 514 pr. civilă.

Ipotecă.—Actul de ipotecă.—Cum trebuie făcut și ce trebuie să conțină spre a fi valabil.—Art. 1774 c. c.

1) Pe cale de contestațiune la urmărire s' poate opune și cere anularea unui act ipotecar, când creditorul urmăritor opune un asemenea act pentru a conchide la respingerea contestațiunii, fiind-că contestatorul are interesul, în apărarea dreptului său, să usize de orî-ce mijloace spre a triumfa în dreptul său.

2) Dacă în urma unor publicațiuni de scoaterea în vânzare a unui imobil pe baza unei hotărâri judecătorești se face o transacție între creditor și debitor prin care oprește efectele hotărârei și se constituie alte termene de plată reducându-se și suma datorită prin hotărâre, prin aceasta se efectuează o novațiune, și ca atare, chiar dacă prin transacție nu s'a prevăzut, reese însă implicit că s'a închis și lucrările de urmărire imobilului, ast-fel că dacă în urma unei asemenea transacții debitorul vinde imobilul ce fusese urmărit, această vânzare nu este nulă.

3) Actul de ipotecă pentru a fi valabil trebuie să cuprindă o descriere anume despre natura și situațiunea fie-cărui imobil ce se ipotecă, cu alte cuvinte trebuie a se specifica imobilele ipotocate în așa mod ca să nu lase nici un dubiū pentru cei interesați; așa, de exemplu, dacă este pământ situat într-o comună rurală, să se arate dacă este arabil, fâneată orî imaz, etc., apoi întinderea, determinându-se comuna, hotarele în care se găsește.

Prin urmare, când într'un act ipotecar se arată numai moșia cutare cu trupurile ei, cari în parte constituie câte un imobil, un asemenea act este nul.

S'aū ascultat: d. avocat A. Triandafil, din partea contestatorului Gh. Arghir, în susținerea contestației, precum și d. avocat Gh. Petrovan, din partea creditorului urmăritor S. Löbel, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că contestatoarele Gheorghe Arghir prin contestația sa, tinde a scoate o parte de pământ din urmărirea imobilului ce face Șulem Löbel contra debitoarei sale Dochița Ilie G. Radu, pe baza unui act ipotecar învestit cu formula executorie de acest tribunal sub No. 135/95;

Având în vedere că contestatoarele pentru a'si justifica cererea sa susține: că, pământul arabil în întindere ca de 12 fălci de pe moșia Hurdugă cum e trecut la No. 2 din publicația de vânzare No. 3191/96 este proprietatea sa, avându-l cumpărat de la d-na Dochița

I. G. Radu cu actul autentificat la No. 822/95 de acest tribunal, și ca atare nu poate fi urmărit de creditorul d-nei Dochița Radu; la care creditorul Șulem Löbel opune: că pământul la care se referă contestatoarele este din acel care i s'a ipotecat de d-na Dochița I. Radu prin transacțiunea din luna Martie 1895, decî actul de cumpăratură al d-lui Gh. Arghir fiind posterior actului de ipotecă nu'l poate împiedica de a pune în vânzare acel pământ care îi este ipotecat;

Că afară de această cumpăratură făcută de Gh. Arghir nici poate să'i transmită dreptul de proprietate, de oare-ce încă de prin luna Ianuarie 1895 Șulem Löbel ca creditor scosese în vânzare toată averea imobilă a d-nei Dochița Radu în care intră și pământul în cestiune și se făcuse deja publicațiunile convenite, că acea vânzare de și nu s'a efectuat dar urmărirea încă e pendinte, căci nu s'a închis lucrările de urmărire, cum reese din dosarul de urmărire sub No. 2024/94 și întru cât cumpăratura s'a făcut în urma publicațiilor de vânzare, conf. art 514 din pr. civilă vânzarea e nulă și ca atare contestatoarele nu poate opune asemenea act: la aceasta contestatoarele susține: Că actul său este bun și nu i se poate opune dispozițiunile art. 514 din pr. civ. fiind-că de și Șulem Löbel prin luna Ianuarie 1895 scosese în vânzare imobilele debitoarei sale, dar într'acele imobile nu era trecut și pământul în cestiune, că chiar dacă era trecut acele lucrări de urmărire au lucetat de a mai exista din momentul ce s'a făcut transacțiunea, în care s'a prevăzut și ipoteca în baza căreia a făcut această urmărire; Că actul de ipotecă ce'l invoacă acum creditorele Șulem Löbel nu este valabil, fiind-că nu este făcut în conformitate cu legea cum prevede art. 1774 din cod. civ. de oare-ce nu se specifică prin act natura și situațiunea fie-cărei imobile ipotocate și ca atare chiar de s'ar fi înțeles de părțile contractante că și pământul cumpărat de d. Gh. Arghir să fie coprins în ipotecă nu'i poate fi opus acel act de ipotecă fiind nul;

Având în vedere că contestatoarele prin actul transcris sub No. 528/95 dovedește că dînsul a cumpărat de la Dochița I. Radu în luna Septembrie 1895 15 fălci pământ anume determinat prin menționatul act; Că acest act fiind făcut în formele legale este valabil și poate fi opus pentru ca să'si stabilească proprietatea asupra pământului ce'l pretinde; Că de și din dosarul No. 2204/94 de urmărire invocat de creditorele Șulem Löbel se vede că acesta încă de prin luna Ianuarie 1895 mai îndreptase o urmărire contra d-nei Dochița Radu scoțându-i în vânzare mai multe imobile pentru care se făcuse publicațiunile de vânzare, însă în urma acelor publicațiuni, vânzarea nu s'a efectuat ci în luna Martie 1895 Șulem Löbel a convenit cu debitoarea asupra datoriei pentru care se făcuse urmărirea și prin actul de transacție autentificat sub No. 202/95 se recunoaște d-na Dochița Radu ca debitoare lui Șulem Löbel cu o anume sumă, pentru care îi ipotecă niște imobile și ast-fel prin această transacție stinge orî-ce alte pretențiuni de mai înainte; prin urmare și urmărirea ce se făcuse anterior în baza decisiunei No. 119/94 a Curței de apel din Iași, secția I, că chiar dacă aceasta nu s'a arătat expres prin actul de transacție, dar reese

într'un mod implicit c'a trebuit să se închidă urmărirea întru cât s'a făcut un fel de novațiune și s'a constituit un alt titlu în locul celui în baza căruia se făcuse cea urmărire; Că așa fiind chiar dacă în cea urmărire intră și pământul cumpărat de Gh. Arghir, care cumpărătura a avut loc cu mult mai târziu de cât transacțiunea, nu se mai poate invoca dispozițiunile art. 514 din pr. civ., căci nu mai avea existență urmărirea din Ianuarie 1895, prin urmare sunt neintemeiate opunerile creditorului Șulem Löbel în această privință;

Că odată stabilit că Gh. Arghir este proprietarul pământului la care se referă prin contestațiunea sa are interesul și dreptul de a se opune la urmărirea făcută de Șulem Löbel, întru cât acel pământ este scos în vânzare cum reese din publicațiunea portăreilor, fiind-că ca proprietar trebuie să-și apere dreptul său și să caute a scoate din urmărire pământul dacă va fi pe nedreptul pus în vânzare de creditorul Șulem Löbel, și pentru a-și susține și apăra proprietatea sa e în drept a opune orî-ce nulității sau lipsă de formalități chiar pe calea contestațiunii, la actele ce-î opune creditorul urmăritor când aceste acte îi vor fi dăunătoare drepturilor sale;

Așa dar cată a se cerceta dacă sunt întemeiate motivele opuse de contestatore pentru anularea actului de ipotecă în baza căruia creditorul urmăritor a scos în vânzare imobilele d-nei Dochița Radu, în care se vede figurând și pământul contestatorului;

Având în vedere că după art. 1774 din codul civil se impune că prin actul de constituirea ipotecă să se specifice anume natura și situațiunea fie-cărui imobil al debitorului asupra căruia se consimte ipoteca, și aceasta sub pedeapsă de nulitatea ipotecă;

Că prin termenii că nu va fi valabilă ipoteca, natural că nu se poate înțelege de cât nulitatea ei, adică să se considere ca și când n'ar fi avut existența; de unde reese într'un mod categoric, că orî-ce imobile se ipotecă, trebuie să fie ast-fel specificate în cât să nu lase loc la nici cel mai mic dubiu orî căruia care ar avea interesul să știe că în adevăr cutare sau cutare imobil fusese ipotecat; Cu alte cuvinte trebuie a se arăta natura imobilului, dacă de ex. e pământ din o comună rurală, ce fel de pământ este, arabil, de fâneață, iasă, sau dacă e acoperit de pădure, apoi situațiunea determinându-se comuna, întinderea și hotarele în care se găsește, căci numai ast-fel se poate zice cu certitudine că s'a specificat imobilul în sensul fixat de legiuitor prin art. 1774 din cod. civil;

Așa fiind urmează a se vedea dacă în specie actul ipotecar opus de Șulem Löbel e făcut conform cerințelor art. 1774 cod. civil.

Având în vedere că după cum reese din actul invocat, se vede că ipoteca s'a constituit prin însuși actul de transacție care constată obligațiunea debitoarei în care se dice: «că constituî ipotecă d-lui Șulem Löbel «moșia Hurdugii cu trupurile ei cu pădurea de pe ea, «reșmasă moștenire de la def. meu părinte Pintili Arghir, «în întinderea stipulată prin actele de cumpărătură, după «stăpânirea actuală care e prevădută și în inventarul «averei successorale situată în comuna Hurdugii și Gru-

«mezoaia, plasa Crasna etc., de unde rezultă că părțile au înțeles a se ipoteca mai multe imobile care s'au arătat enbloc prin un termen general de moșia Hurdugii cu trupurile ei, fără însă să specifice natura și situațiunea fie-cărui din acele imobile; Că în realitate sunt mai multe imobile coprinse în actul ipotecar, aceasta reese chiar din termenii scriși în act că moșia Hurdugii cu trupurile ei după actele de cumpărătură, a le def. Pintili Arghir, ceia ce denotă că moșia Hurdugii e un imobil separat care după cum s'a șis de avocatul lui Șulem Löbel ar fi pământul de baștină a def. P. Arghir, iar trupurile cele-lalte sunt diferite parcele de pământ separate, cumpărate în deosebi fie-care de la diferiți proprietari cu acte aparte, deci orî-care din acele parcele de pământ, așa botezate de părți prin act ca trupuri, constituie în sine un imobil separat; prin urmare când în art. 1774 cod. civil se dice că să se specifice anume natura și situațiunea fie-cărui imobil ipotecat, e natural că prin aceasta legiuitorul a înțeles că dacă prin același act se ipotecă mai multe imobile orî-care ar fi importanța și întinderea lor e destul ca în sine fie-care să fie considerat a parte un imobil, și că trebuie, prin urmare a se specifica pe fie-care în actul de ipotecă, așa cum prescrie art. 1774 codul civil, ceia ce în specie nu s'a făcut;

Că argumentele ce se aduc de avocatul creditorului urmăritor, că chiar dacă prin act nu s'ar determina suficient natura și situațiunea, dar întru cât acele imobile sunt intrupate în sine într'o singură moșie și prin act se arată că după actele de cumpărătură, și care e prevădută în inventarul de succesiune, prin aceasta s'au specificat în deajuns arătându-se în același timp și comunele din care fac parte, nu pot fi luate în considerațiune, căci textul art. 1774 cod. civ. e clar și din el reese că prin actul de constituirea ipotecă să se specifice anume natura și situațiunea fie-cărui imobil, — deci când avem un text de lege așa de explicit nu mai încapă nici o discuțiune și trebuie a se urma ast-fel cum ea arată, fiind-că a contrario, dacă și în atare casuri unde legea e precisă și nu lasă nici un dubiu asupra înțelesului care l'a avut legiuitorul, judecătorului cată să facă deduceri și combinări din alte fapte și circumstanțe de cât acelea ce arată legea pentru a se conchide la îndeplinirea unor forme; în asemenea casuri judecătorul nu mai e interpretul legii, ci creatorul ei, ceia ce nu 'i e ertat a face, chiar când o lege ar fi orî-cât de severă sau ne echitabilă;

Că chiar dacă în specie ne-am propune ca prin deduceri să decidem din ceia ce se arată în actul de ipotecă și actele la care se referă, cum sunt actele de cumpărătură și inventarul, încă n'ar resulta că s'a specificat imobilele ipotecate cu destulă precisiune, ca ast-fel să nu lase nici un dubiu pentru cei de al treilea interesăți, căci prin inventar se vorbește la No. 48 de 140 fâlcii arabil, din trupul moșiei Hocenii numit fundul Mușetei, pe când în actul de ipotecă se dice moșia Hurdugii; Că actele de cumpărătură nu se determină anume de la cine emană, ci numai se menționează de acte, așa că de aci nu s'ar putea specifica anume imobilele care s'a înțeles a se ipoteca;

Că așa fiind s'a putut prea bine ca contestatoarele

să fie indus în eroare și să creadă că nu e ipotecat și pământul ce l'a cumpărat, chiar dacă s'ar admite că părțile contractante ar fi înțeles să fie ipotecat și acel pământ ;

Prin urmare din cele ce preced rezultând că ipoteca ce are Șulem Löbl de la Dochia I. Radu nu e făcută în conformitate cu art. 1774 cod. civ. nu este valabilă, deci e nulă, și ca atare nu poate fi opusă cu succes contestatorului ; deci pământul acestuia scoțându-se în vîndare în baza unui atare act nevalabil și fiind proprietatea contestatorului, acesta e în drept să ceară a fi scos din urmărire ;

Așa dar e întemeiată contestațiunea și urmează a fi admisă, și în același timp creditorul urmăritor trebuie să plătească cheltuielile făcute de contestator cu timbru și plata taxelor, care se apreciază de tribunal la 120 lei.

Pe aceste motive redactate de d-nu membru I. Gavrilescu, admite contestațiunea, și scoate din urmărire trupul de pământ care face obiectul contestațiunii, etc.

(ss) Emanoil Stroiță, Ioan M. Gavrilescu.

O s e b i t ă p ă r e r e

Sub semnatul președinte nu mă unesc cu majoritatea în privința înțelesului art. 1774 cod. civ. ; Că prin specificarea naturii și situațiunii imobilelor ipotecate, trebuie să se înțeleagă descrierea imobilelor astfel ca să nu producă îndoială asupra imobilelor ipotecate, atât pentru părțile contractante cât pentru cei de al treilea ; Că în specie se ipotecă lui Șulem Löbel, moșia Hurdugă cu trupurile ei după actele de cumpărătură menționate în inventar, fără nici o rezervă, toată averea de moștenire a lui Pintili Arghir ; Că cumpărătorul posterior ipotecei, localnic și frate cu defunctul Pintili Arghir, nu putea și nu trebuia să cumpere parte din patrimoniul defunctului care era ipotecat în totalitate ; Că dacă în inventar să zice că pe lângă alte trupuri averea de succesiune se compune din 140 fâlcă din Hoceni fundul Mușetei, pe când moșia și comuna au denumirea adevărată de Hurdugă, aceasta nu are însemnătate nici față cu unul cu totul strein de localitate, întru cât indicațiunile greșite din inventar nu pot doborî enunțațiunile și declarațiunile clare și conforme cu realitatea din obligația ipotecară, — Cu atât mai mult aceasta nu putea îndreptăți pe contestatorul Gh. Arghir să se facă a nu înțelege de ce imobile se vorbește în ipoteca luată de către Șulem Löbel ; Că așa fiind, contestatorul, dacă se admite că a fost de bună credință și că în adevăr a plătit prețul imobilului urmărit, sieși are a-și imputa, că a cumpărat un imobil ipotecat, și de aceia sunt de părere a se respinge contestațiunea și a se obliga pe contestatore la cheltuieli de judecată.

(ss) Emanoil Cernătescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI IAȘI, SECȚIA II

Audiența de la 7 Octombrie 1895

Președinția d-lui D. G. MAXIM, Președinte

Catinca Urzică cu Preotul Neculai Popovici

Pământ rural. — Legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879. — Constituțiunea din 1884. — Dacă inalienabilitatea pământurilor rurale este absolută după

constituția din 1884. — Dacă Constituțiunea de 1884 a abrogat excepțiunile la inalienabilitatea pământurilor rurale prevăzute în legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879.

Constituțiunea din 1884, prin art. 1321, a interzis cu totul înstreținarea pământurilor date sătenilor prin legea rurală, și această prohibițiune este imperativă și conține într'însa ideea inalienabilității într'un sens foarte larg, absolut, așa că numai permite să se facă înstreținări de pământ nici chiar către consătenii ne-împroprietăriți săi către comună, ceea-ce art. 7 și 57 din legea rurală de la 1864, precum și legea interpretativă de la 13 Februarie 1879 prevedea și permitea.

S'a ascultat : d-l avocat P. D. Nițescu, în susținerea apelului făcut de Catina Urzică, și d-l avocat V. Dimitriu, din partea intimatului Preot Neculai Popovici, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului pornit de către Catina Urzică contra cărței de judecată No. 251 din 20 Iunie 1894 a judecătoriei de pace Buciumi, prin care i s'a respins acțiunea în revendicare a trei fâlcă șase-zeci prăjină pământ rural din comuna Ciurea, cu care a fost împroprietărit D. Strehie potrivit legii rurale din 1864 și pe urma căruia a rămas ca unică moștenitoare, calitate recunoscută în instanță de către intimatul Preotul Neculai Popovici, care a cumpărat menționatul pământ de la numitul Strehie cu actul de vecinică vînzare autentificat de tribunalul Iași, s. III la No. 1903, în ziua de 22 August 1889 ;

Avînd în vedere că în contra acestui act de vînzare se opune de către apelanta Catina Urzică dispozițiunea art. 132 din Constituțiunea de la 1884, prin care s'a declarat inalienabile în timp de 32 ani pământurile foștilor clăcași împroprietăriți după legea rurală, cerîndu-se astfel anularea actului de vînzare intervenit între autorul ei și cumpărător și ca consecință restituirea pământului deținut contra legii ;

Considerînd că această prohibițiune a art. 132 din Constituțiunea revizuită este imperativă și conține într'însa ideea inalienabilității în sens foarte larg, așa că nu mai permite să se facă înstreținări de pământ nici chiar către consătenii ne-împroprietăriți săi către comună, ceea-ce art. 7 și 57 din legea rurală de la 1864 prevedea și mai târziu o lege interpretativă a acestui articol, promulgată la 13 Februarie 1879, o espunea și mai categoric ;

Considerînd că această intențiune a camerilor de revizuire din 1884 de a abroga atât concesiunea din art. 7 și 57 din legea rurală de la 1864, prin care alienabilitatea era permisă către un consătean sau comună cât și legea interpretativă a art. 7 din legea rurală din 13 Februarie 1879, prin care se specifica ca acel sătean să fie ne-împroprietărit rezultă din împrejurarea că noul legiuitor, prelungind pe un nou period inalienabilitatea, nu s'a mărginit numai a inseri acest principiu, consacrat încă de la început prin articolul 133 din Constituțiunea de la 1866, în salvagardarea înaltului interes

de ordin politică a apărării naționale și conservării familiei, ci s'a ocupat în detaliu cu natura acestei inalienabilități, întinzând-o la pământurile însurăteilor cum și la aceia cari au cumpărat sau vor cumpăra în loturi mici proprietăți ale statului, s'a mai ocupat de locurile de casă a locuitorilor cuprinși în raza vre unei comune urbane și mai mult de cât atât a prevăzut din nou și a reglementat schimburile pământurilor rurale în limitele equității și bune credințe; așa că se poate zice că noua Constituțiune a făcut o lege specială prin care a oprit cu desecărare înstrăinarea în termenul ce l'a prevăzut cu corolarul schimburilor și îngăduirea ce o lasă legiuitorului ordinar ca să permită numai înstrăinarea locurilor de casă cuprinse în raza comunelor urbane, acolo unde se va simți necesitate;

Considerând că față cu o regulamentare atât de detaliată a principiului inalienabilității nu se poate zice că Constituția din 1884 a menținut dispozițiunile vechei legi rurale din 1864, pentru că dacă ar fi intrat aceasta în vederea camerilor de revizuire, ele s'ar fi explicat formal, nelăsând incertă și supusă ast-fel controverselor cestiunea inalienabilității unei proprietăți pe care tocmai a căutat s'o ocrotească pe cât ea fost posibil; și ca dovadă puternică privitoare la abrogarea prin art. 132 din Constituțiune a legilor anterioare relative la materie este, că, cu ocazia discuțiunii acestui articol în camere, Ministrul Domeniilor a promis că va prezenta un proiect de lege desvoltător principiului inalienabilității, după observațiunea făcută în senat de către senatorul Poroineanu care a arătat că chiar în situațiunea creată sătenilor prin legile de la 1864 și 1879, s'au găsit în masă locuitori rurali cari, renunțând la pământurile lor pentru un preț de nimic se întorceau la vechiul proletariat, mai ales prin mijlocul fraudelor ce se făceau pentru a face să treacă pe cumpărători ca fiind săteni și prin urmare în drept să cumpere asemenea pământuri potrivit dispozițiunii acestor legiuri;

Considerând că în urma acestei situațiuni anormale ce a găsit legiuitorul din 1884, nu putea să vadă cu ochi buni trecerea pământurilor rurale din mâinele unor săteni în mâinele altor, mai cu seamă că îngrijise ca treptat să improprietească pe însurăteii și să ajungă de a-i face pe toți proprietari și aceste vederi ale camerilor de revizuire sunt concretizate prin discuțiunile urmate și mai ales rezultă din faptul respingerei, prin nepunere în discuțiune, a amendamentului senatorului Arabu, care, recunoscând în senat că art. 133 din noua Constituțiune, devenit în urmă 132, conține o *restricțiune imperativă* ce nu dă dreptul să se facă înstrăinări de pământ nici chiar între săteni, între foștii clăcași, «a propus un amendament în sensul de a se prevedea că vânzările și schimburile de pământ între săteni nu intră în prescripțiunile Constituțiunii», și acest amendament n'a trecut, cu toate că în susținerea lui se aducea ca motiv tocmai necesitatea în care vor fi sătenii de a cumpăra pământul de la alții, într'un timp când

statul nu va mai avea pământuri și cele rurale ale sătenilor vor rămâne absolut inalienabile. (Monitorul Oficial No. 131 din 1884, pag. 1912 și 1913; No. 134 pag. 1975—1879);

Considerând că deși în această privință, jurisprudența este împărțită și în mare parte se crede că tocmai din discuțiunile urmate asupra acestui articol în cameră și senat ar rezulta că legiuitorul nou a admis inalienabilitatea condițională, regulamentată de legea rurală, totuși din raportul d-lui Polizu Micșunescu, raportul senatului, nu poate să se deducă aceasta pentru că d-sa ocupându-se de schimb, cu toate că zice că această învoire rezultă din principiile materiei, neintrând în previsionsile prohibițiunii coprinse în legea rurală și în vechia Constituțiune, se referă la vechile legiuri numai spre a justifica schimbul și a demonstra că n'ar fi în discordanță cu trecutul; și cu atât mai puțin rezultă aceasta din cuvântările Miniștrilor de justiție și domenii pronunțate în cameră, din care se mai cearcă a se scoate neabrogarea, pentru că în substanță din discursurile lor reiese că legiuitorul a căutat să pue o stavilă abuzurilor ce se făceau sub imperiul vechei legi rurale prin trecerea pământurilor către preținși săteni cari reușeau a obține îndreptările cerute de acea lege spre a anihila efectele ei. În adevăr, Ministrul justiției insistând asupra rațiunilor politice ce au determinat vechia legiure de a se face ca pământul să rămăie în mâinele cultivatorilor români, ermite părerea că ar declara aceste proprietăți absolut inalienabile și în caz de înstrăinare să nu se poată cumpăra de cât de comună. Ministrul Domeniilor precisează din nou o serie de considerațiuni sociale care necesitează absolut scoaterea acestor pământuri din comerț, iar camera, sub impresiunea acestor idei de inalienabilitate absolută, după ce i se pune din nou în evidență de alți oratori imperfecțiunea legii rurale privitoare tocmai la alienabilitatea condițională, nici nu pune în discuțiune amendamentul deputatului Arabu care tindea tocmai de a provoca camera să nu rupă cu trecutul, adică să menție alienabilitatea condițională în marginele legii rurale și a legii interpretative din 1879. (Monitorul oficial No. 131, pag. 1909—1913 din 1884);

Considerând, în fine, că odată ce sunt precisate vederile legiuitorului constituant din 1884 în această cestiune, este inadmisibil a se susține contrarul numai pentru motivul că a fost indiferent pentru el dacă un pământ trece de la un sătean la altul neimproprietar, sau pentru că inalienabilitatea absolută ar crea dificultăți în practică; căci, dacă puterea judecătorească ar căuta să interpreteze legile în sensul curmării neajunsurilor ce le crează și nu după spiritul și intențiunea legiuitorului ar eși din rolul ei, creând ea însăși sau revizuind legea; și apoi nici împrejurarea că legiuitorul nou nu vorbește despre înstrăinarea către săteni sau comună, din care se mai deduce menținerea inalienabilității condițională, nu poate fi în favoarea acestei opinii pentru că este

știut că excepțiunile și restricțiunile sunt de drept strict și intru cât legiutorului formulează o regulă generală și tace asupra excepțiunilor create de legea veche rurală; ele rămân în neființă, mai ales față cu dispozițiunea categorică a art. 129 din aceeași Constituțiune, care decretează abrogarea tuturor legilor contrare dispozițiunilor ce le consacra. In același sens: trib. Râmnicul-Sărat, *Dreptul* No. 56 din 1887. Contra: Articolul d-lui *Em. Cernătescu*, *Dreptul* No. 48 și 50 din 1892; trib. Prahova, *Dreptul* No. 29 din 1880; trib. Ialomița, *Dreptul* No. 80 din 1881, Inalta Curte de Casație, secția I-a No. 393 din 1891, *Dreptul* No. 73 din 1891, idem decizia aceiași secțiunii din 1 Noembrie 1893, *Curierul judiciar* No. 81 din 1893;

Avind în vedere că chiar în cazul aplicațiunei legii rurale se opune de către apelantă necalitatea de sătean a preotului Popovici, care după cum a recunoscut la interogatoriu ce i s'a luat este fecior de dascăl și este hirotonisit preot în comuna Ciurea la 10 Februarie 1883, adică mai înainte de a cumpăra pământul ce se revandică;

Considerând că intru cât tribunalul găsește că excepțiunile create de legea rurală în folosul sătenilor neimproprietării sunt abrogate, este de prisos a se mai discuta dacă intimatul era sătean în momentul cumpărării pământului ce se revandică, fiind destul numai că se constată din tabela de improprietărare și recunoașterea sa că este rural și ca atare supus restituirei ca inalienabil;

Pentru toate aceste motive, admite apelul etc,

(ss) D. G. Maxim, D. Emandi.

JUDECATA SINODULUI

Zilele acestea Sfintul (?) Sinod a dat în judecată, a judecat și a condamnat pe Mitropolitul Primat, Ghenadie Petrescu «să fie lipsit și caterisit de ori-ce servire și învrednicire arhierască și depărtat de la scaunul Mitropoliei Ungro-Vlahiei, și să fie și să se numească de aci înainte, până la suflarea sa cea mai «de pe urmă, Ghenadie Monahul, și să se așeze între monachișii simpli, din monastirea unde își are metania «sa, sau din altă mănăstire unde se va afla cu cale a «fi trimis; să nu mai aibă nici titlul, nici cinstea de «archiereu, sau măcar de preot, ci să fie și să se zică «monah și nimic mai mult».

Această hotărâre a sinodului a fost executată de episcopii Silvestru al Hușilor și Gherassim (Timuș) al Argeșului, Mercuri 22 Maiu, la orele 7 seara, cu ajutorul parchetului și forței publice. Ex-Mitropolitul a fost dus la monastirea Căldărușani spre a-și ispăși păcatele sale și spre a se ruga și pentru ertarea păcatelor sfinților săi judecători.

Se vorbește că mazilitul mitropolit voeste să facă recurs la Inalta Curte de Casație în contra hotărârei sinodale.

După cât ne-aducem aminte numai un singur precedent există în jurisprudența noastră în asemenea materie, și anume cazul Archiereului Calistrat Orleanu.

Acest Archiereu a fost dat în judecata sinodului, în 1883 pentru insubordonare și anarhie în biserică, refuzând să subscrie o enciclică către preoțime; densul fiind suspendat din serviciul arhieriei a făcut recurs în Casație, atacând lucrările sinodului ca constituind o pri-

gonire anticonstituțională și anticanonică, ce trec peste măsurile de disciplină eclesiastică, și formulând trei motive de casare: 1) Exces de putere; 2) Necompetență, și al 3) Că prin lucrările sinodului relative la condamnarea sa se alterează în litera și spiritul lor canoanele sfintei noastre biserici de răsărit, care alterare a avut de efect crearea unei comisiuni sau a unui tribunal extraordinar oprit prin art. 104 din Constituție.

Inalta Curte de Casație, prin decisiunea sa cu No. 109 din 25 Februarie 1884, în urma excepțiunei de neadmisibilitatea recursului, ridicată de d-l procuror general G. Filitti, și-a declinat competența de a judeca acest recurs, și stabilind jurisprudența următoare:

1) Curtea de Casație are o competență limitată anume la cașurile prevăzute prin legea sa organică și prin dispozițiuni sau legi speciale.

2) Este neadmisibil recursul în casație format de către un arhieru contra hotărârei dată de sinod și prin care se iaă măsuri disciplinare pentru abateri de la datorile bisericești. Hotărârile sinodului, date în materie religioasă, sunt definitive. Chiar dacă ating legile fundamentale ale societății civile, ele nu pot fi atacate cu recurs în casație;

Corectivul stă numai în nesancționarea lor de către capul statului, sau în atacarea lor înaintea instanțelor corecționale din partea acelora cari sunt leșați și atunci când vor fi executate.

(A se vedea Buletinul Curții de Casație pe anul 1884, pagina 209).

Casul cu Mitropolitul Ghenadie și cu judecata sinodului fiind de o gravitate însemnată, vom reveni în numărul viitor.

L. Galu.

INFORMAȚIUNI

D-l George Filitti, procurorul general al înaltei Curți de Casație a fost crud lovit: Fratele d-séle D. Filitti, prefectul județului Mușcel, a încetat din viață în urma unei scurte suferinți.

Trimetem condoleanțele noastre d-lui procuror general G. Filitti.

* * *

Secțiunea I a Curții de apel din București, a pronunțat Lună 20 Maiu corent, decisiunea în procesul moștenirii lui Vanghelie și Constantin Zappa moștenire reclamată de statul grecesc ca legatar, de moștenitorii de sânge ai lui Vanghelie Zappa, și ai lui Constantin Zappa, și de statul român.

Curtea de Apel, în majoritate de trei consilieri, a respins, pretențiunile statului grecesc și statului român, și a admis acțiunea moștenitorilor, ordonând punerea lor în posesiunea imensei averi rămase pe urma decedaților Vanghelie și Constantin Zappa, cu condițiune să respecte și să plătească Academiei române legatul de 280,000 lei.

Minoritatea, compusă din d-l prim-președinte G. E. Schina și din d-l consilier M. Iulian a fost de părere să se admită acțiunea statului grecesc, care reclama averea în calitate de reprezentant al asociațiunei *Olimpia* instituită legatară de către Vanghelie Zappa, și să i se atribue moștenirea dându-i-se termenul de 8 luni spre a putea obține de la guvernul român autorisațiunea cerută de art. 811 din codul civil.